

# РЕШЕНИЕ

№ 519

гр. Благоевград, 15.09.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН  
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети септември  
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова  
Катя Сукалинска

като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско  
дело № 20221200500562 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от К. Г. К., ЕГН \*\*\*\*\*,  
действащ чрез адв.Г.Ю. срещу Разпореждане от 31.05.2022г., постановено по  
изпълнително дело № 320/2022г. по описа на ЧСИ Б.В. рег.№ 890 на КЧСИ, с  
район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, с което е оставено без  
уважение възражението на длъжника К. Г. К. за намаляване на приетите по  
изпълнението с постановление на ЧСИ от 27.04.2022г. разноски за адвокатски  
хonorар за процесуално представителство в размер на 400 лева. Твърди се в  
жалбата, че атакуваното разпореждане е незаконосъобразно и неправилно,  
постановено при допуснато нарушение на процесуалните правила и  
немотивирано.

Моли за отмяна на атакувания акт и редуциране на адвокатското  
възнаграждение до нормативно предвидения минимум от 200 лева като се  
редуцира и таксата по т.26 от Тарифата към ЗЧСИ.

Препис от жалбата е надлежно връчена на вискателя, действащ чрез  
пълномощника си адв.А.Б., който в законоустановения срок депозира по реда  
на чл.436, ал.3 от ГПК писмено възражение. Обосновава становище за  
недопустимост на жалбата като просрочена. В тази връзка сочи, че в случая  
подлежащия на обжалване по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК акт на ЧСИ не е  
разпореждането от 31.05.2022г., а Покана за доброволно изпълнение /ПДИ/,  
връчена на длъжника на 11.05.2022г., тъй като именно в ПДИ е обективизирана  
волята на ЧСИ относно дължимите от длъжника разноски по принудителното  
изпълнение. Твърди, че считано от 11.05.2022г. е започнал да тече  
двуседмичният срок, визиран в чл.436, ал.1 от ГПК, като жалба от длъжника  
в този срок срещу обективизираното в ПДИ произнасяне на ЧСИ по разноските

не е подадена, поради което актът е влязъл в сила като необжалван. Релевира и доводи, с които обосновава становище за неоснователност на жалбата. В тази връзка твърди, че именно поведението на длъжника е причина за образуване на изпълнителното производство. Твърди, че по делото са предприети изпълнителни действия, поради което и на основание чл.79 от ГПК длъжникът дължи всички сторени разноски-платени от вискателя авансово; разноските за извършените необходими действия по изпълнителното дело; разноските на вискателя за процесуално представителство и окончателната пропорционална такса по чл.26 от ТТРЗЧСИ, дори и когато се изпълни пряко на вискателя и в срока за доброволно изпълнение. Цитира съдебна практика на ВКС по реда на чл.290 ГПК. Сочи, че сумата-предмет на принудително изпълнение, не е платена от длъжника доброволно, а е събрана принудително от работодателя на длъжника. Счита за неоснователно възражението на длъжника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на вискателя. Счита за приложима в случая разпоредбата на чл.10, т.2 и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. Твърди, че в случая са поискани множество действия за принудително изпълнение и такива са извършени от съдебния изпълнител – проучване на длъжника в НАП и налагане на запор, поради което уговореното съобразно представения договор за правна помощ и съдействие адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева не е прекомерно. Счита, че адвокатското възнаграждение, определено съобразно разпоредбите на чл.10, ал.1 и ал.2 от Наредба № 1/2004г., не е обвързано с фактическата и правна сложност на изпълнителното производство. Счита за неоснователно искането на длъжника за присъждане на разноски в настоящото производство. Сочи, че предмет на контрол в настоящото производство е законосъобразността на действията на съдебен изпълнител, а не спор относно накърнено материално право, поради което в случая не намира приложение общото правило на чл.78 от ГПК. Счита, че за разноските в производство по жалба срещу действия на ЧСИ правоимащата страна разполага с възможността по чл.74 от ЗЧСИ. Към отговора е приложен договор за правна помощ и съдействие и списък по чл.80 от ГПК.

По делото са приложени и мотиви на ЧСИ на Б.В. рег.№ 890 на КЧСИ, с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, в които е обективизирано становище за неоснователност на жалбата. Излага подробни доводи за законосъобразност и правилност на атакуваните действия.

Съдът, след преценка на доводите на страните и материалите по делото, намира за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване акт на ЧСИ, който подлежи на съдебен контрол съгласно разпоредбата на чл.435, ал.2, т.7 ГПК, в законоустановения срок по чл.436, ал.1 от ГПК, изхожда от надлежна страна и отговора на изискванията по чл.260 ГПК и чл.261 от ГПК и като такава е допустима.

По основателността на жалбата:

Изпълнително дело № 320/2022г. е образувано по молба с вх.№ 6024/19.04.2022г., подадена от Е.О. К.а, ЕГН \*\*\*\*\*, в качеството на майка и законен представител на Г. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, действащи чрез адв.А.Б., към която е приложен изпълнителен лист, издаден на 09.02.2022г. въз основа на решение № 7373/06.08.2019г. по гр.д. № 1633/2019г. по описа на РС-Благоевград. По силата на изпълнителния лист длъжникът К. Г. К., ЕГН \*\*\*\*\*, е осъден да заплати на вискателя Г. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, действащ чрез законния си представител Е.О. К.а, ЕГН \*\*\*\*\*, сумата

300 лева месечно, ведно със законната лихва при забавено плащане, платими по банкова сметка на майката в „Е.Б.“ АД, до навършване на пълнолетие на детето или до настъпване на обстоятелства, погасяващи това задължение, както и половината от разходите за учебници и учебни помагала на детето, за училищни мероприятия, което плащане се извършва на база касови бонове за извършените разходи; извънучебни школи и курсове на детето, платими на база представени платежни документи, издадени от предоставящите услугата; разходи за дрехи и обувки на детето, закупувани два пъти в годината -през месец май и месец септември, което плащане се извършва на база касови бонове за извършените разходи. С молбата за образуване на изпълнителното производство е представен и договор за правна помощ и съдействие, съгласно който страните са уговорили възнаграждение в размер на 400 лева, платено в брой при сключване на договора.

На 27.04.2022г. е изготвено постановление, с което ЧСИ е приел разноски по изпълнителното дело в общ размер 490.00 лева, от които 90.00 лева с ДДС, представляваща обикновени авансови такси към ЧСИ за образуване и водене на изпълнителното дело /т.1, т.3, т.5, т.9 от ТТР към ЗЧСИ/, за която сума съгласно чл.81 ЗЧСИ вискателят е освободен от авансовото ѝ плащане, и 400.00 лева адвокатско възнаграждение, съгласно приложения към молбата договор за правна защита и съдействие.

На 27.04.2022г. до длъжника К. е изпратена Покана за доброволно изпълнение изх.№ 04920, в която като задължение на длъжника са посочени : неолихвяема сума, представляваща половината от разходите за закупуване на дрехи, обувки, учебни пособия, материали и други в размер на 2 125,60лева, неолихвяема сума за разноски по изпълнителното дело за адвокат в размер на 400.00 лева /адвокатско възнаграждение/, неолихвяема сума за разноски по изпълнителното дело за обикновени такси в размер на 90.00 лева с ДДС, представляваща обикновени авансови такси към ЧСИ за образуване и водене на изпълнителното дело /т.1, т.3, т.5, т.9 от ТТР към ЗЧСИ/ и сума по т.26 от ТТР към ЗЧСИ в размер на 266.46 лева или общо дължима сума в размер на 2 882.06 лева, както и присъединените публични държавни вземания по чл.458 ГПК в полза на държавата. Поканата е връчена лично на адресата на 11.05.2022г.

На 28.04.2022г. по изпълнителното дело е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в „Банка ДСК“ АД / запорно съобщение изх.№ 4955/ и запор върху възнаграждения на длъжника за труд/ запорно съобщение изх. № 04956 /до „П.“АД/.

На 25.05.2022г. по изпълнителното дело е постъпило възражение с вх.№ 7425, с което длъжникът К. е възразил срещу определените от ЧСИ с постановлението от 27.04.2022г. разноски по изпълнението, представляващи адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на вискателя като е заявил искане за редуциране на тези разноски.

Препис от възражението е изпратено за сведение и становище на вискателя, който в законоустановения срок - на 30.05.2022г., е депозирал становище с вх.№ 7679. Вискателят релевира подробни съображения, с които оспорва като неоснователно искането на длъжника за редуциране на разноските по изпълнението, представляващи адвокатско възнаграждение.

Искането на длъжника за редуциране на приетите с постановление от 27.04.2022г. на ЧСИ разноски по изпълнението, представляващи разноски за адвокатски хонорар, е оставено без уважение - разпореждане на ЧСИ от 31.05.2022г., по съображения за фактическа и правна сложност на делото и поради обстоятелството, че длъжникът не е заплатил присъдените по

изпълнителния лист суми преди образуване на делото, с което е дал повод за образуване на последното. Препис от акта е връчен на длъжника на 06.06.2022г.

От материалите по изпълнителното дело се установява, че с преводно нареждане от 06.06.2022г., наредителят „П.“ АД –работодател на длъжника, е превел на основание наложен по изпълнителното дело заповест, по сметка на ЧСИ Б.В., по процесното изпълнение, сума в размер на 907.45 лева. В тази връзка с разпореждане от същата дата ЧСИ е постановил вдигане на наложените заповести по изпълнителното дело. До третите лица /банки са изпратени съобщения за вдигане на заповеста.

Други действия по изпълнението не са извършени.

С оглед на горното, съдът прави следните изводи:

Въпросът за съдебните разноски в изпълнителното производство не е свързан със защита срещу незаконосъобразни действия, а с общия принцип за отговорността за разноски. Отговорността за разноски е уредена в общата част на ГПК, като в чл.79 ГПК е посочено от кого се понася тази отговорност в изпълнителното производство. Поради това и правната възможност за намаляване на адвокатското възнаграждение е приложима не само в исковото производство, но и в изпълнителното /в този смисъл Определение № 403/01.12.2008г. по гр.д. № 1762/2008г., 5 г.о. ВКС/. Компетентен да се произнесе по искането в случая е ЧСИ, като отказът му да стори това подлежи на обжалване по реда на чл.435, ал.2, т.7 ГПК.

В настоящият случай с ПДИ от 27.04.2022г. ЧСИ Б.В. се е произнесъл относно разноските, приети за събиране по процесното изпълнително дело, в това число и адвокатско възнаграждение, заплатено от вискателя, в размер на 400 лева. ПДИ е надлежно връчена на длъжника на 11.05.2022г. като в указания за обжалване срок, длъжникът е депозирал възражение с вх.№ 7425/25.05.2022г. за редуциране на разноските на вискателя за адвокатско възнаграждение поради прекомерност. На 31.05.2022г. ЧСИ Б.В. се е произнесъл с постановление, с което е оставил без уважение възражението, който акт се атакува с жалбата, въз основа на която е образувано настоящото въззивно дело, и който е предмет на контрол от настоящата въззивна инстанция.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав счита за неоснователно релевираното от вискателя-въззиваем възражение за недопустимост на частната жалба поради факта, че с нея се атакува разпореждане на ЧСИ, с което е отказано редуциране на определените от съдебния изпълнител разноски за адвокатско възнаграждение, възложени в тежест на длъжника.

Предмет на проверката е акт на ЧСИ, с който е отказано редуциране на възложени в тежест на длъжника разноски на вискателя, представляващи адвокатско възнаграждение.

Съобразно правилата, установени в Закона за адвокатурата, страните могат свободно да определят размера на адвокатското възнаграждение. В същото време законът не допуска безпределно да се натоварва осъдената страна с разноските за адвокатско възнаграждение, които е направила другата страна, поради което същите могат да бъдат намалени поради прекомерност на основание чл.78, ал.5 от ГПК. Сесиран с такова искане съдът е длъжен да прецени дали са предвидените в чл. 10 от Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения действия от страна на процесуалния представител, както и има ли такава фактическа и/или правна сложност на делото, която да обуславя присъждането на уговореното

адвокатско възнаграждение в тежест на страната, която е осъдена /по аргумент на чл.78, ал.5 ГПК/, също правния интерес, за защита на който е ползвана правната помощ /по аргумент на чл.36, ал.2 ЗА/. При наличието на посочените предпоставки възнаграждението може да бъде намалено до минималния нормативно установен размер на това възнаграждение.

Съгласно чл.10, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения минималният размер адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело е 200 лева, а съгласно чл.10, ал.1, т.2 за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1000 лева - 200 лева, а за вземания над 1 000 лева - 1/2 от съответните възнаграждение, посочени в чл.7, ал.2, т.2-7./.

В казуса страните не спорят, че претендираното от вискателя адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева е уговорено и заплатено на процесуалния представител. Посоченото обстоятелство се установява от пълномощно и договор за правна защита и съдействие /лист 3 в кориците на изпълнителното дело/, сочещо на валидно възникнало между вискателя и процесуалния му представител облигационно правоотношение по предоставянето на правна помощ и съдействие, във връзка с което е уговорен и изплатен в брой адвокатски хонорар 400.00 лева.

От анализа на материалите по делото се установи, че в случая процесуалният представител на вискателя е депозирал молба по чл.426, ал.1 от ГПК с приложен към нея изпълнителен лист, пълномощно и договор за правна защита и съдействие, като в молбата е заявено искане за налагане на заповед върху банкови сметки на длъжника до размера на вземанията на кредитора/вискателя и за присъждане на разноски. Други действия по делото с цел удовлетворяване на паричното вземане на вискателя пълномощникът не е извършвал. Подаването на становище /вх.№ 7679/30.05.2022г./ по възражението на длъжника срещу определените с ПДИ разноски на вискателя за адвокатско възнаграждение, съответно писмения отговор на частната жалба /лист 10-13 в делото/ не следва да бъдат взети предвид при преценка за дължимост на адвокатския хонорар, тъй като не представляват искане за предприемане на изпълнителни действия.

Безспорно е по делото, че длъжникът не е изпълнил доброволно задължението си преди инициране на изпълнителното производство. Същевременно, извършените в периода от образуване на изпълнителното дело – 19.04.2022г. до 06.06.2022г. /погашение на кредиторското вземане чрез превод от работодателя на длъжника по сметка на ЧСИ и вдигане на наложения заповед/ действия на ЧСИ Б.В. се изразяват в изпращане на ПДИ до длъжника, проучване на имущественото състояние на длъжника и налагане на заповед върху вземания на длъжника за труд и върху банкови сметки в „Банка ДСК“ АД.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав счита, че по същество изпълнителното дело не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което определените от ЧСИ разноски в тежест на длъжника, представляващи заплатен от вискателя адвокатски хонорар в размер на 400 лева са прекомерни. В тази връзка счита, че възнаграждение за адвокат по чл.10, т.2 от Наредбата - за процесуално представителство, защита и съдействие на вискателя по изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на паричното вземане не се дължи, а се дължи само такова за образуване на делото /чл.10, ал.1, т.1 Наредбата/ в минимален размер 200.00 лева.

Предвид на горното жалбата е основателна, поради което атакуваното разпореждане, с което е отказано редуциране на присъденото в полза на взыскателя адвокатско възнаграждение, следва да се отмени, като определените като дължими от длъжника в полза на взыскателя разноси, представляващи адвокатско възнаграждение, следва да се намалят до размер от 200 лева.

Доводите и искането на жалбоподателя за намаляване на определената по т.26 от ТТРЗЧСИ пропорционална такса съдът счита за неотносими и като такива не следва да бъдат разгледани. В казуса предмет на въззивен контрол е акт на ЧСИ, с който е отказано редуциране на възложен в тежест на длъжника адвокатски хонорар на взыскателя по процесното изпълнително дело и именно тези разноси са предмет на настоящо производство.

Искането на страните за разноси е неоснователно доколкото настоящото производство е аналогично с производството по чл.248 ГПК, и по аргумент, че в производството по чл.248 ГПК разноси не се присъждат, тъй като това производство няма самостоятелен характер, поради което не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноси в процеса.

Предвид гореизложеното, съдът

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Разпореждане от 31.05.2022г., постановено по изпълнително дело № 320/2022г. по описа на ЧСИ Б.В., рег.№ 890 на КЧСИ, с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, с което е оставено без уважение възражението на длъжника К. Г. К. за намаляване на приетите по изпълнението с ПДИ на ЧСИ от 27.04.2022г. разноси за адвокатски хонорар за процесуално представителство на взыскателя в размер на 400 лева и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

**НАМАЛЯВА** на основание чл.78, ал.5 от ГПК присъдените в тежест на длъжника К. Г. К., ЕГН \*\*\*\*\*, разноси по изпълнителното дело, сторени от взыскателя Г. К. К., ЕГН \*\*\*\*\*, за адвокатско възнаграждение от 400.00 /четиристотин/ лева на 200.00 /двеста/ лева поради прекомерност.

Решението е окончателно.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_